

Alessandro Gatti
Davide Morosinotto

QUI HA ENREDAT JEAN MOUSTACHE?

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Xavier Solsona

laGalera

Primera edició: novembre del 2014

Maquetació: Endora disseny
Textos d'Alessandro Gatti i Davide Morosinotto
Il·lustracions d'Stefano Turconi

Títol original italià: *Cbi ha incastrato Jean Moustache?*
Títol original de la sèrie: *Misteri coi baffi*
Edició original publicada per Edizioni Piemme S.p.A.

Edició: Marcelo E. Mazzanti
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2014 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia
© 2014 Xavier Solsona Brillas per la traducció

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 - 20123 Milà - Itàlia
foreignrights@atlantyca.it - www.atlantyca.com

Tots els noms i caràcters d'aquest llibre són propietat d'Atlantyca Dreamfarm s.r.l.
en la seva versió original. La traducció o adaptació dels noms també són propietat
d'Atlantyca S.p.A. Tots els drets reservats.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat lagalera@grec.cat
facebook.com/editoriallagalera twitter.com/editorialgalera

Imprès a Liberdúplex
Pol. ind. Torrentfondo
08791. Sant Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-16.637-2014
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5234-0

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

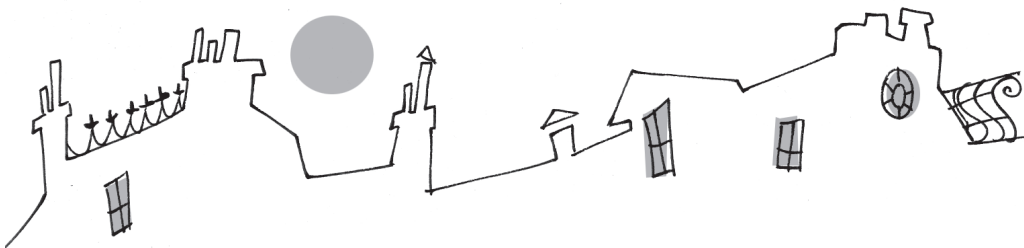

Capítol 1

L'educació felina

Ningú coneix París millor que un gat de París. I entre tots els felins que viuen a la gran capital de França, cap se sabia tan bé els carrers, teulades i cornises com Dodó el Marsellès: un gat de carrer mig pelat i prim com una sardina, però potser per això sempre àgil i lleuger.

Encara era de bon matí quan Dodó es va esmunyir silenciosament com una ombra entre les cases del barri de Montmartre. Saltant entre finestres i balcons, el gat es va enfilars fins a la basílica del Sagrat Cor, va fer camí a bon pas

fins a un carreró tranquil i es va aturar davant de l'aparador d'un restaurant d'aspecte luxós.

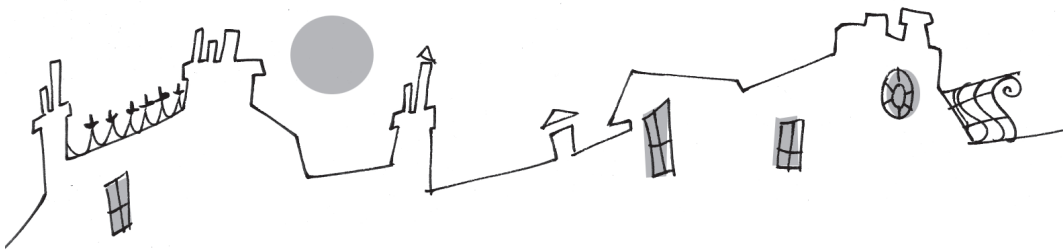
El rètol que penjava davant de la porta, escrit amb elegants rúbriques daurades, deia: «La Clef d'Or».

A aquella hora, el local encara no havia obert les portes, però això no era cap obstacle per a un gat murri i espavilat com Dodó. Se'n va anar a la part del darrere de l'edifici i va empènyer amb el morro la porta de servei de la cuina: sabia que el pany era una mica defectuós, i efectivament, al cap d'un moment, la porta es va obrir amb un petit clec i el gat, d'amagat, es va ficar cap a dins.

De sobte, els seus sensibles narius felins es van sentir atrets per un deliciós perfum de salsitxes, que es gronxaven penjades sobre un fogonet apagat entre rasts d'all, pots d'espècies i manats d'herbes aromàtiques.

54

El gat ja s'havia aixecat sobre les seves potes escanyolides, a punt de llançar-se sobre l'esmorzar, quan va sentir un feble miol darrere seu:

–Dodó! Què hi fas, aquí?

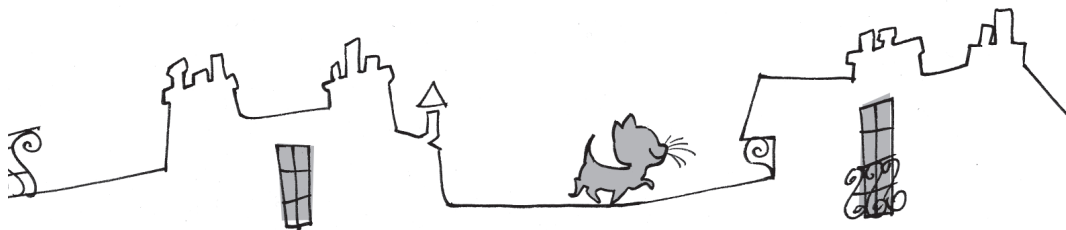
Un mixet de pèl tigrat i polsegós va aparèixer darrere d'un moble de la cuina. Es va refregar el nas amb les potes i va engegar un potent esternut:

–Aaatxiim!

–Salut, Ponpon! –va miolar Dodó, que era un gat de carrer educat, i tot seguit va afegir: Jo, ehem, havia vingut a... a veure't, això mateix!

El gatet es va cargolar a terra amb aire escèptic:

–Ah, sí, de debò? Em volies veure a mi... o potser les salsitxes fresques del meu amoa-limentador? Ja saps que aquestes salsitxes no es toquen! Si no, què li servirà, a l'ambaixador d'Anglaterra, a l'hora de dinar?

L'amo de Ponpon era, en efecte, el famós xef de La Clef d'Or, i la seva cuina estava plena d'aliments suculents de tota mena.

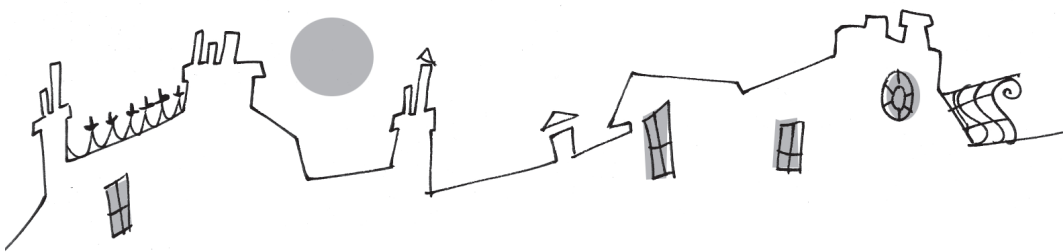
Ponpon es va acostar al seu amic vagabund i va arrufar el morro:

–Si jutjo per l'olor, véns directe del mercat del peix. Ja m'imagino quin fart de menjar et deus haver fet, allà!

Dodó va tossir, tot incòmode. Sí, havia estat al mercat, però Felouche el Guenyo i la seva banda de pelacanyes felins havien arribat abans que ell i havien arrambat amb els bocins més saborosos. Per això el Marsellès havia entrat al restaurant, esperant poder pispar una mica de teca sense que ningú l'empipés...

–No diguis bestieses! –va remugar–. Jo havia vingut per... en fi... per convidar-te a dinar!

–A dinar? –va repetir Ponpon–. Però si ja

ho saps, que visc en un restaurant! Hi tinc tot el menjar que vull.

Dodó va riure per sota el morro amb aire de felí de món:

–Els gats tenen set vides i els restaurants només una, noiet. No ho oblidis mai! No sempre hi haurà un xef disposat a posar-te un platet de menjar, i per això és el moment d’ensenyar-te una mica d’educació felina. Has d’aprendre a apanyar-te-les tu solet!

Ponpon es va encongir d’espatlles.

–Si tu ho dius...

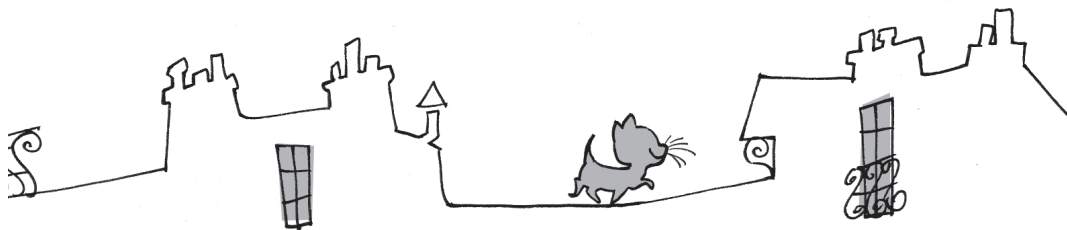
El gat rodamón va ensenyar les urpes i se les va mirar amb indiferència:

–Digue’m... no deus pas tenir por, oi?

–En faig cara?! –va bufar Ponpon, amb un punt d’insolència–. Vinga, per on comencem?

Dodó va assentir amb aprovació.

–Segueix-me!

Els dos felins van sortir de la cuina i d'un salt van desaparèixer pels carrerons. Dodó estava content d'haver trobat companyia: anar de cacera tot sol era molt avorrit... Ara, però, havia de procurar menjar per a dos (perquè Ponpon, tot i ser menut, menjava com un tigre de Bengala). On podia anar?

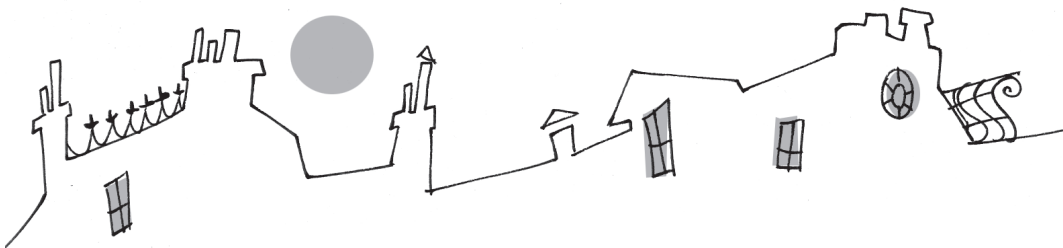
–Ja ho tinc! –va miolar–. A la presó!

–I què és una presó? –va preguntar Ponpon, caminant a bon pas al seu costat.

–És com una gàbia per a gats –va explicar Dodó–, però en comptes de ficar-hi els gats, hi entaforen els humans.

–I per què els humans han de capturar altres humans i ficar-los en gàbies?

Dodó, perplex, va remenar els bigotis. La veritat és que no en tenia ni idea. Així doncs, es va limitar a arronsar les espatlles, com dient «no hi ha qui els entengui, aquests!».

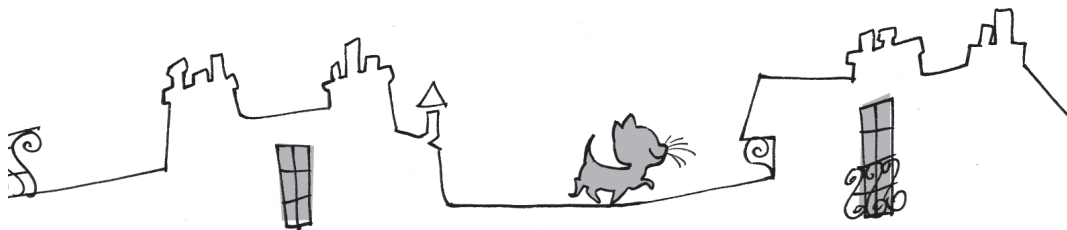
El cuiner de la presó de París es deia André Panchout i era un homenàs rabassut amb uns dits com botifarrons. Era un senyor molt amable i tenia debilitat pels gats, a qui sempre ofería un bol ple de sobres suculentos.

La presó de la Santé era al barri de Montparnasse, força lluny per arribar-hi a peu. Dodó, però, va veure el carret d'un lleter que circulava en la mateixa direcció i junt amb Ponpon va aconseguir saltar-hi a sobre.

A dins, el murri rodamón va aixecar la tapadora d'un bidó de llet i hi va enfonsar el cap. Quan el va treure, tenia els bigotis tots blancs i regalimants.

–Mmm, deliciós! –va exclamar–. I d'aquí a un moment també omplirem el pap!

Devia ser el dia de sort de Dodó, perquè el lleter havia de fer el repartiment precisament a Montparnasse, i, així, els gats van poder baixar

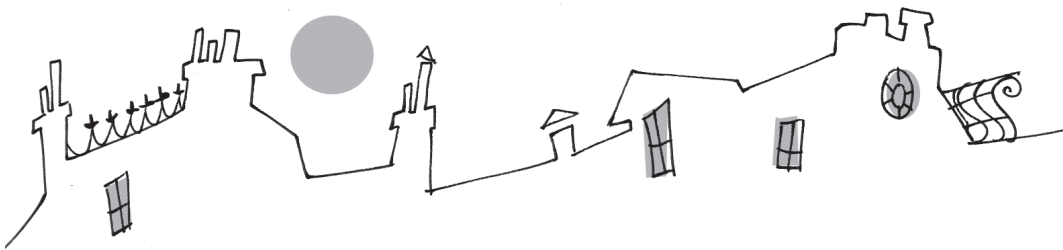

còmodament en una cantonada a prop de la presó.

Dodó va conduir Ponpon per un complex trajecte que passava per sobre d'una garita, saltava una reixa i finalment desembocava dalt de tot del mur que encerclava el centre penitenciari.

De dalt estant, els dos gats van poder veure bé la presó, amb els seus edificis de maons vermells disposats en forma d'estrella. Hi havia torres de vigilància a totes les cantonades, barrots de ferro gruixuts a les finestres i policies d'aire sorrut apostats pertot arreu.

–Quin lloc més horrible! –va comentar Ponpon remenant la cua–. I aquells d’allà, com és que vesteixen tots iguals?

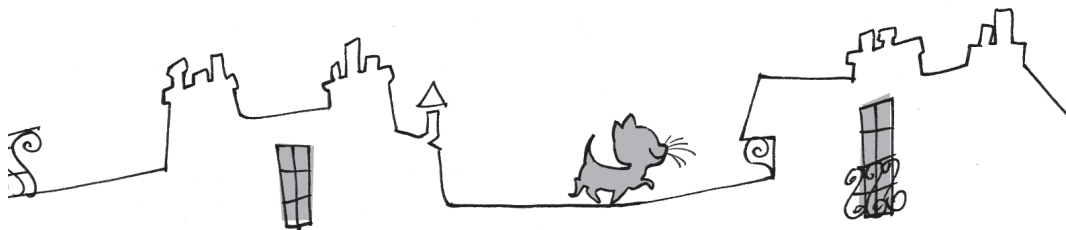
Al pati que tenia just a sota, un grupet de persones vestides amb ratlles blanques i negres caminaven en cercle, sota la mirada atenta de dos vigilants.

–Són els presoners –va explicar Dodó–. És la seva hora d’esbarjo a l’aire lliure. Espera’t un moment... però si aquell el conec!

Amb el morro, el gat de carrer es va abocar a mirar avall.

Sí, sí, no podia estar equivocat. Entre els presoners destacava un home ja gran, de cabells blancs i un nas, de patata. Caminava amb els altres amb el cap abaixat, i tenia una expressió tan trista i desconsolada que feia encongir el cor.

–És el senyor Jean Moustache! –va exclamar Dodó.

–Moustache? –va repetir Ponpon, confós.

–Sí, és un vell amic meu! –va continuar el Marsellès–. Treballa com a comptable en una fàbrica de caramels. És un vellet simpàtic que quan em veu sempre em dóna pa o una mica de llet. Com pot ser, que un home com ell hagi anat a parar a la presó! El senyor Moustache no faria mal ni a una mosca!

Aleshores un xiulet agut va esquinçar l'aire: els policies van fer un pas endavant i van ordenar als presoners que tornessin a les cel·les. L'hora de pati s'havia acabat.

–O-oh –va miolar Ponpon–. Ja marxen!

–Sí, i nosaltres també –va recalcar Dodó, tot decidit–. Acompanya'm, petit. En vull treure l'aigua clara, de tot això!